

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 23/05/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 135

Hòa Thượng nói: **“Đời sống của Bồ Tát Đại Thừa rất thánh thoát, tự tại; ngôn ngữ, hành động, hành vi, cử chỉ của các Ngài đều có thể khiến chúng sanh phát khởi thiện tâm, thiện hạnh”**. Chúng ta học Phật pháp Đại Thừa là chúng ta đang học tập làm một Bồ Tát. Hằng ngày, cách đối nhân xử thế tiếp vật, hành động, cử chỉ, lời nói, việc làm của chúng ta có làm người khác phát khởi thiện tâm, thiện hạnh hay không? Phát khởi thiện hạnh là chúng ta đến đâu chúng ta cũng cho đi, cũng hy sinh phụng hiến, người khác bắt chước chúng ta là chúng ta đã dẫn khởi họ phát thiện hạnh.

Nếu hằng ngày chúng ta chỉ khiến người khác dẫn khởi phiền não thì chúng ta đã làm sai với bốn nguyện mà chúng ta đã phát nguyện. Hằng ngày chúng ta phát nguyện: **“Chúng sanh vô biên thế nguyện độ, phiền não vô biên thế nguyện đoạn, pháp môn vô lượng thế nguyện học, Phật đạo vô thượng thế nguyện thành”**. Chúng ta không độ được chúng sanh thì chí ít chúng ta cũng không làm phiền lòng chúng sanh. Chúng sanh cần danh, cần lợi, cần thứ gì thì chúng ta nhường cho họ, chúng ta chỉ cần một chỗ để chúng ta học tập, giảng dạy. Chúng ta luôn nhường thì chúng ta sẽ không có mâu thuẫn, không có phiền não. Hằng ngày, chúng ta không được nói những lời vui đùa, bỡn cợt, không có lợi ích cho chúng sanh và cho chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Chỉ cần chúng ta có những lời nói, việc làm không có lợi ích đối với chúng sanh thì chúng ta làm tốt đến mấy, đẹp đến mấy thì cũng đều thuộc về hư luận, không phải là việc làm của Bồ Tát”**. Chúng ta phải cẩn trọng để lời nói của chúng ta không khiến người khác tăng thêm *“tham, sân, si, ngạo, mạn”*, *“sát đạo dâm vọng”*.

Hòa Thượng nói: **“Nhất tinh thông, nhất thiết tinh thông”**. Một Kinh đã thông tất cả đều thông. Một pháp đã thông tất cả đều thông. Chúng ta phải dụng tâm, miệt mài với một pháp môn. Người thế gian cũng nói: **“Nhất môn thâm nhập, trường kỳ huân tu”**. Thế gian pháp hay xuất thế gian pháp, nếu chúng ta muốn có thành tựu thì chúng ta phải trường kỳ huân tu, học tập thời gian dài lâu. Có những người trong khoảng mười năm mà họ chuyển bảy tám pháp môn khác nhau.

Ngày trước, con người dùng hai viên đá cọ với nhau tạo ra ma sát, khi ma sát đủ lớn thì sẽ tạo ra lửa. Chúng ta công phu chưa đủ dài lâu thì chúng ta không thể có thành tựu. Nếu tâm chúng ta không có chỗ nương về thì tâm chúng ta sẽ rất bất an. Hòa

Thượng nói đây là: “**Vô sở thất tùng**”. Người mà nội tâm không có chỗ nương về thì sẽ rất khổ. Cái khổ về tinh thần lớn hơn cái khổ về vật chất rất nhiều.

Chúng ta chỉ nên nghe theo lời một vị Thầy và tuyệt đối y giáo phụng hành. Ngày trước, Hoà Thượng học triết học với Giáo sư Phương Đông Mỹ, sau đó học Phật pháp với Đại sư Chương Gia, khi Đại Sư Chương Gia viên tịch thì Ngài tìm học với Lão cư sĩ Lý Bình Nam. Chương Gia Đại Sư dạy Hoà Thượng bắt đầu làm từ bố thí, cả cuộc đời của Ngài làm theo lời Thầy, Ngài bố thí mà tâm không mong cầu. Hoà Thượng nói: “*Cả cuộc đời tôi chưa từng xin ai một đồng nào!*”. Hoà Thượng là tấm gương để chúng ta nỗ lực học tập. Người trước đã làm chúng ta chỉ cần nỗ lực làm theo, một năm chưa được thì năm năm, năm năm chưa được thì mười năm, mười năm chưa được thì mười lăm năm!

Người thế gian học một môn, làm một nghề hơn chục năm thì họ sẽ đạt được đỉnh cao. Chúng ta tu hành thì đời sống của chúng ta phải ngày càng siết chặt, không tùy tiện, khởi tâm động niệm của chúng ta phải ngày càng chuẩn mực hơn. Đời sống của một Bồ Tát Đại Thừa nhìn rất tự tại nhưng rất khuôn phép, chuẩn mực. Sáng nay tôi tỉnh dậy lúc khoảng 2 giờ, tôi nằm thêm một lúc, sau đó, khi đồng hồ chỉ 3 giờ 16 phút thì tôi ngồi dậy, tôi không nằm chờ đến khi đồng hồ reo vào lúc 3 giờ 30 phút. Chúng ta tu hành là chúng ta bắt đầu từ những việc nhỏ như vậy, chúng ta không chú ý, qua loa thì chúng ta sẽ bị tập khí vùi dập.

Hòa Thượng nói: “**Người xưa sở dĩ có thành tựu nhiều vì họ chuyên tinh. Bệnh của người hiện đại là chuyên tạp**”. Đây là bệnh trầm kha của nội tâm chúng ta. Ngày trước, người thợ rèn vừa gõ búa vừa niệm câu “**A Di Đà Phật**”, Ngài ngày ngày chuyên tinh nên Ngài có thành tựu.

Hòa Thượng nói: “**Ý nghĩa chân thật của Kinh điển không phải ở nơi ngôn ngữ mà là ở trong chân như bốn tánh. Phật nói ra tất cả các Kinh điển đều là giúp chúng sanh phá mê khai ngộ, chúng ta có thể phá mê khai ngộ là chúng ta thấy được ý nghĩa chân thật của Kinh**”. Nếu chúng ta chỉ đọc văn tự mà không thật làm, không thật chuyển đổi thì chúng ta vĩnh viễn không thể khai ngộ. Chúng ta chỉ nghe qua, nói qua văn tự thì chúng ta vẫn sẽ mê. Hoà Thượng đã nhắc chúng ta về việc này hàng trăm lần nhưng chúng ta vẫn quên, chúng ta không thể biến văn tự thành khởi tâm động niệm, hành động tạo tác. Một bộ Kinh không phải là để chúng ta tụng giúp cầu an, cầu siêu, tăng phước, tăng thọ mà là để giúp chúng ta phá mê khai ngộ. Người ngày nay cầu phước, cầu tai qua nạn khỏi nhưng họ vẫn còn nguyên tập khí xấu ác, “*tự tư tự lợi*”. Hoà Thượng nói: “**Nếu chúng ta chỉ hiểu trên mặt ngôn ngữ, văn tự thì chúng ta vĩnh viễn không thể chuyển đổi được**”.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta phải buông xả mọi khởi tâm động niệm, trong chân như bốn tánh không có khởi tâm động niệm, khởi tâm động niệm là vô minh**”. Hằng ngày, chúng ta đã quen với vọng niệm nên chúng ta rất khó diệt vọng niệm, chúng ta

muốn đề khởi câu Phật hiệu nhưng chúng ta luôn quên. Chúng ta khởi câu Phật hiệu với tần suất quá ít nên chúng ta lạ với câu Phật hiệu. Chúng ta khởi câu Phật hiệu được một thời gian ngắn thì câu Phật hiệu đã bị vọng niệm cuốn trôi. Chánh niệm quá mờ nhạt nên không thể thắng được tà niệm. Mỗi ngày, chúng ta đều nghĩ quá nhiều việc. Chân tâm không có khởi tâm động niệm, chân tâm vốn không có một niệm. Lục Tổ Huệ Năng nói: **“Bổn lai vô nhất vật. Hà xứ nhạ trần ai”**. Chân tâm vốn không có một vật nên không thể nhiễm bụi trần. Chúng ta dẹp vô dần vọng tâm thì chân tâm sẽ dần hiển lộ.

Hòa Thượng nói: **“Ở trên *“Kinh Bồ Tát Cát Hung”*, Phật đã nói rất rõ ràng, chúng ta là đệ tử của Phật, chúng ta làm tất cả những việc ở thế gian nhưng không được có ý. Cho nên chúng ta cần nỗ lực làm việc lợi ích chúng sanh nhưng chúng ta không nên có tâm cố ý, cưỡng cầu**”. “*Có ý*” là có tâm dính mắc, có tâm cưỡng cầu. Chúng ta không cố ý, cưỡng cầu để làm việc lợi ích chúng sanh. Người tâm vọng động thì sẽ cố ý, cưỡng cầu. Hiện tại, chúng ta không cưỡng cầu làm việc lợi ích chúng sanh mà có chúng sanh đến cầu chúng ta làm. **“Kinh Bồ Tát Cát Hung Kinh”** là bộ Kinh, trong đó các Bồ Tát hỏi Phật việc gì là tốt, việc gì là xấu. Chúng ta làm những việc hoằng pháp lợi sinh, làm những việc lợi ích xã hội vì đây là những việc cần làm, nên làm. Chúng ta không có tâm cưỡng cầu, trong tâm chúng ta chỉ có câu **“A Di Đà Phật”** thì chúng ta sẽ tuyệt đối không có chướng ngại. Chúng ta có tâm mong cầu thì chúng ta mới có chướng ngại.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta đừng sợ không có đạo tràng mà chỉ sợ chúng ta không có người dẫn dắt đạo tràng tốt đẹp**”. “*Đạo*” là chuẩn mực. “*Tràng*” nơi chốn. Việc cần làm, nên làm thì chúng ta nỗ lực. Chúng ta có tâm mà làm thì đó chính là thế gian ý. Chúng ta làm tất cả những việc cần làm trong tâm chỉ có một câu **“A Di Đà Phật”**. Mọi sự mọi việc đều là làm mà không làm, không làm mà làm. Chúng ta có tâm cảnh như vậy thì không có chướng ngại, chúng ta có chướng ngại là do chúng ta cưỡng cầu.

Chúng ta làm bất cứ việc gì chúng ta cũng dính mắc vào **“cái ta”**, **“cái của ta”**, đây là chúng ta đã có tâm. Chúng ta có **“cái ta”** và **“cái của ta”** thì chúng ta sẽ có chướng ngại. Chúng ta phải thường xuyên được nhắc nhở, thường xuyên quán chiếu thì chúng ta mới nhận ra điều này. **“Ta bệnh”** vì chúng ta có cái ta. **“Ta chết”** cũng vì chúng ta có cái ta. Hòa Thượng Hải Hiền, Hòa Thượng Tịnh Không đã không còn có **“cái ta”** nên các Ngài sinh tử tự tại. Các Ngài thấy ở thế gian hay ra đi cũng đều tốt, không có chướng ngại. Chúng ta có chướng ngại vì chúng ta có tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Thuận ý thì chúng ta vui, không thuận thì chúng ta phiền não. Chúng ta vui hay phiền não thì đây cũng đều là chướng ngại.

Hòa Thượng nói: **“Trong nghịch cảnh chúng ta có cơ hội phản tỉnh, đề cao cảnh giác. Trong thuận cảnh, chúng ta thường mất đi cảnh giác**”. Chúng ta đừng bao giờ mong gặp được thuận cảnh, cũng đừng bao giờ ghét bỏ nghịch cảnh. Hòa Thượng nói:

“**Nghịch đến thuận nhận**”. Cảnh nghịch đến thì chúng ta tiếp nhận, không chối bỏ. Mọi sự thuận nghịch ở thế gian đã được an bài trong vận mạng nhưng chúng ta vẫn phải dũng mãnh, tinh tấn một cách đặc biệt để thay đổi vận mạng. Chúng ta phải dùng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, Chánh giác từ bi trong mọi hoàn cảnh, không buông xuôi theo số phận.

Ở thế gian, nhiều người cho rằng mọi việc đều đã được an bài, không thể thay đổi. Khi Ngài Viên Liễu Phàm khi chưa gặp Vân Cốc Thiền Sư, ông cho rằng việc thi cử, vận số của mình đều đã được an bài. Sau khi ông được Vân Cốc Thiền Sư dạy cách thay đổi vận mệnh bằng cách nỗ lực tích thiện, ông nỗ lực làm một ngàn việc thiện nên đã dần thay đổi vận mạng. Ban đầu, trong vận mạng của ông không có con trai, không có tuổi thọ, sau này ông có hai con trai, sống đến hơn 70 tuổi, làm đến quan tri huyện.

Ngày trước, Đại Sư Chương Gia dạy Hòa Thượng bắt đầu bước vào Phật pháp bằng cách bố thí, cả cuộc đời Hòa Thượng y theo lời dạy này nên mọi ý muốn của Ngài đều thành hiện thực. Mọi chuyện Hòa Thượng muốn đều là vì chúng sanh, mong muốn đó là thuận với tự tánh, những việc thuận với tự tánh thì nhất định sẽ không có chướng ngại. Việc thuận với vọng tâm thì chắc chắn có chướng ngại vì người thế gian cũng đang sống trong vọng tâm, tràn ngập mong cầu. Hòa Thượng muốn thành lập nơi đào tạo tăng tài, thành lập trung tâm giáo dục đệ tử quy thì những mong muốn này đều trở thành hiện thực, Ngài hoàn toàn không có ý niệm cải thiện đời sống của mình. Hòa Thượng đã làm một cách triệt để và có thành tựu một cách triệt để. Có người hỏi Hòa Thượng trong suốt cuộc đời hành pháp Ngài có chướng ngại gì không, Hòa Thượng suy nghĩ một chút và nói: “**Tôi không có chướng ngại, mọi việc đều là “tùy tâm sở dục**”.

Chúng ta là đệ tử của Phật thì chúng ta phải làm ra được những việc của Phật đã làm. Chúng ta làm mà không có tâm cường cầu, không rơi vào danh lợi. Việc này không khó, chúng ta thường phản tỉnh thì chúng ta nhất định sẽ làm được. chúng ta khởi tâm động niệm vì người thì tâm chúng ta an vui, tự tại. chúng ta làm chưa được vì chúng ta chưa thật làm. Chúng ta chân thật phản tỉnh, quán chiếu thì chúng ta sẽ nhận ra những khởi tâm động niệm nào của mình là vì danh lợi. Trong năm thứ “*Tài, sắc, danh, thực, thù*”, chúng ta chỉ tiêm nhiễm một chút thứ nào thì chúng ta cũng sẽ đọa lạc.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!